

РЕШЕНИЕ

№ 36521

гр. София, 06.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 17.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева
Теодора Василева

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **7000**
по описа за **2025** година докладвано от съдия Теодора Василева, и за да се
произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на главния инспектор на Инспектората към Висшия съдебен съвет (ИВСС), подадена чрез процесуалния представител юрисконсулт Д. К., срещу решение № 1612 от 30.04.2025 г., постановено по НАХД № 13405/2024 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 133 състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № 26 от 21.08.2024 г., издадено от главния инспектор на ИВСС, с което на основание чл. 408а, ал. 1 от Закона за съдебната власт (ЗСВ) на Р. Д. А. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева за нарушение на чл. 175в, ал. 1, т. 2, вр. чл. 175а, ал. 1, т. 1, вр. чл. 408а, ал. 1 от Закона за съдебната власт (ЗСВ) и е предупредена същата, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизане в сила на съдебното решение, за това друго нарушение ще бъде наложено административно наказание. С отделен диспозитив съдът е оставил без уважение и искането на страните за присъждане на разноски.

С касационната жалба се твърди неправилност на решението, поради нарушение на материалния закон, което е касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1, вр. чл. 348, ал. 2 от НПК. Касационният жалбоподател счита, че съдът неправилно е приел, че нарушението представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

Ответникът – Р. Д. А., не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура, не изразява становище по касационната

жалба.

Настоящият IV-ти тричленен касационен състав на Административен съд София- град, намира касационната жалба като подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Производството пред Софийския районен съд е било образувано по жалба от Р. Д. А., против НП № 26 от 21.08.2024 г., издадено от главния инспектор на ИВСС, с което на основание чл. 408а, ал. 1 от ЗСВ на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева за нарушение на чл. 175в, ал. 1, т. 2, вр. чл. 175а, ал. 1, т. 1, вр. чл. 408а, ал. 1 от ЗСВ.

С обжалваното решение № 1612 от 30.04.2025 г. по НАХД № 13405/2024 г. Софийски районен съд е отменил оспореното НП № 26 от 21.08.2024 г., издадено от главния инспектор на ИВСС и е предупредил Р. Д. А., че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизане в сила на съдебното решение, за това друго нарушение ще бъде наложено административно наказание. За да постанови този резултат съдът е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до накърняване на правото на защита на санкционираното лице и които да обосновават отмяна на атакувания акт само на това основание. Мотивирал е извод, че актът и НП са издадени от компетентни органи; че са спазени всички законово установени правила относно съставянето и връчването на АУАН, съдържащи се в разпоредбите на чл. 40, ал. 1 и ал. 2, и тези в чл. 43, ал. 1 от ЗАНН; че АУАН-а и НП съдържат визираните в чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, като минимално изискуемо съдържание реквизити.

При преценка относно правилното приложение на материалния закон СРС е счел, че А. е осъществила от формална страна състава на вмененото ѝ административно нарушение по чл. 175в, ал. 1, т. 2, вр. чл. 175а, ал. 1, т. 1, вр. чл. 408а, ал. 1 от ЗСВ. От наличните доказателства по делото съдът безспорно е установил, че А. е заемала магистратска длъжност – съдия в Административен съд - Варна, поради това за нея е съществувало задължението да подава пред ИВСС годишна декларация за имущество и интереси съгласно чл. 175а, ал. 1, т. 1 от ЗСВ. Приел е, че А. е следвало да подаде в ИВСС декларацията за 2023 г. в срок от 15.05.2024 г. - работен ден, поради което според съда правилно е прието от актосъставителя и наказващия орган, че на следващия ден - 16.05.2024 г., с неподаването на декларацията същата е осъществила състава на вмененото ѝ административно нарушение чрез бездействие, подавайки декларацията за имущество и интереси в ИВСС на 28.05.2024 г. – със закъснение от 13 дни.

От субективна страна, съдът е приел, че нарушението е извършено при форма на вината – непредпазливост.

Въпреки изложеното съдът поради маловажност на нарушението е отменил наказателното постановление, прилагайки разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

При постановяването му не са допуснати нарушения, които да съставляват основания за отмяна.

Въззивният съд е изяснил фактическата обстановка по делото, обсъдил е възраженията и относимата правна уредба. При постановяването на решението си е спазил и материалния закон.

Настоящият касационен състав изцяло споделя изводите на въззивния съд за наличието на нарушение на чл. 408а, ал. 1, във вр. с чл. 175в, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 175а, ал. 1, т. 1 от ЗСВ, както и че актът за установяване на административно нарушение е съставен, а Наказателното постановление – издадено, от компетентни лица. Споделя и извода за приложимост на разпоредбата на чл. 28 ЗАНН.

СРС е събрал необходимите и относими доказателства, при оценката на които е достигнал до правилни изводи, че Р. Д. А., в качеството си на магистрат (съдия), не е целял укриване на данни за имуществото и интересите си. Нарушението е констатирано след като вече е била представена декларацията, извършено е за пръв път и реално не е настъпило засягане на обществения интерес, свързан с прозрачността на имуществото на магистрата.

От значение в случая е обстоятелството, че деянието изцяло попада и в дефиниция на маловажен случай. Съгласно разпоредбата на § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН (нова - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) „Маловажен случай“ е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид.

Настоящият касационен състав приема, че деянието се характеризира със значително ниска степен на обществена опасност. Закъснение от 13 дни (което въззивният съд е определил с оглед извършен правилен анализ на представените доказателства) е незначително. За установяване на общественоопасния характер на деянията поначало трябва да бъдат изяснени характерът, начинът и степента на засягане на обекта, специалните качества на дееца и субективните особености на неговата проява. В конкретиката на настоящия казус, отрицателното въздействие на осъщественото от А. деяние върху защитените обществени отношения е незначително, поради което, прилагането на административнонаказателна репресия се явява обществено неоправдано. Действително, закъснението е безспорен факт, но същото, предвид неголемия срок от 13 дни, не е попречило на контролния орган – ИВСС, да осъществи правомощията си по проверка на имуществената декларация и нейното публикуване. За поправянето и превъзпитанието на нарушителя в настоящия случай не е необходимо ефективното му санкциониране, тъй като целите по чл. 12 от ЗАНН биха били постигнати, без да се ангажира административнонаказателната му отговорност, като с приложение на института на маловажността му се окаже необходимото предупредително въздействие.

Изложеното мотивира настоящия касационен състав да приеме, че случаят е маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН и на § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, което води до извод, че незаконосъобразно е ангажирана административнонаказателната му отговорност. Съдия А. е предупредена, че при извършване на нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизане в сила на съдебното решение, ще му бъде наложено административно наказание. Това предупреждение безспорно оказва въздействие, доколкото се прилага в хипотеза на доказано нарушение, авторство и вина.

Неоснователни са възраженията на касатора за неправилност на изводите на съда, нарушението представлява маловажен случай.

Предвид гореизложеното настоящият касационен състав приема, че обжалваното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо от АПК, Административен съд София-град, IV-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1612 от 30.04.2025 г., постановено по НАХД № 13405/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 133 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: